

David Baldacci

Onbewaakt ogenblik

A.W. Bruna Fictie

Proloog

September, 1996

Het duurde maar een fractie van een seconde. Maar het was de langste fractie van een seconde die hij ooit had meegemaakt.

Ze waren op campagne. Handjes geven in hotels van dertien in een dozijn, in een oord waar zelfs de sloomste gehuchten nog het kloppende hart van de bewoonde wereld leken. Terwijl er zo nu en dan een routineus bericht uit de oorplug van zijn portofoon klonk, had hij achter degene gestaan die hij moest beschermen en de mensenmenigte afgespeurd. Het was warm en benauwd in de zaal vol opgewonden mensen die met vlaggen stonden te zwaaien of spandoeken met het opschrift STEM CLYDE RITTER vasthielden. Er werden behoorlijk veel zuigelingen opgetild en naar de glimlachende kandidaat toe geduwd. Dat vond hij vervelend, want achter zo'n baby'tje kon iemand een revolver verborgen houden totdat het te laat was. Maar de kindertjes bleven maar komen en Clyde kuste ze allemaal, en terwijl hij naar dat potentieel gevaarlijke spektakel stond te kijken, had hij het gevoel dat hij verschillende maagzweren tegelijk aan het krijgen was.

De mensenmenigte kwam dichterbij, tot aan een tussen een aantal paaltjes bungelend fluwelen koord dat als een streep in het zand fungeerde, een streep waar niemand overheen mocht. In reactie daarop ging hij wat dichterbij Ritter staan. De palm van zijn uitgestrekte hand rustte licht op het bezwete overhemd van de kandidaat, zodat hij hem tegen de grond kon trekken zodra er iets gebeurde. Hij kon het niet maken om recht vóór de man te gaan staan, want de kandi-

daat behoorde toe aan ‘het volk’. Ritters catechismus was in stenen tafelen gegrift: handen geven, wuiven, glimlachen, zien dat je op tijd met een kernachtige, citeerbare uitspraak komt om het nieuws van zes uur nog te halen en dan je lippen tuiten en een dikke baby een kus geven. En al die tijd liet de Secret Service-man zwijgend zijn blik over de menigte gaan, met zijn hand op Ritters doorweekte overhemd, speurend naar bedreigingen die hij hopelijk overal zocht waar die zich zouden kunnen voordoen.

Achterin riep iemand iets. Ritter zei iets grappigs terug en de toeschouwers begonnen goedmoedig te lachen, althans het grootste deel van hen. Er waren mensen die haat koesterden jegens Ritter en alles waar hij voor stond. Gezichten logen niet, niet voor mensen die geleerd hadden ze te doorgronden, en hij was even bedreven in het lezen van gezichten als in het lossen van schoten. Hij had zijn hele leven niet anders gedaan: de harten en zielen van mannen en vrouwen lezen via hun ogen en hun kenmerkende lichamelijke tics.

Twee mannen rechts in het vertrek waren degenen op wie hij de meeste aandacht richtte. Ze zagen eruit als onruststokers, al hadden ze allebei een overhemd met korte mouwen aan en een strakke broek, waarin geen plaats was voor een wapen, wat hen meteen al wat minder gevaarlijk maakte. Aanslagplegers droegen meestal ruimvallende kleding en hielden daar een handwapen in verborgen. Toch mompelde hij een paar woorden in zijn microfoontje om anderen op de hoogte te brengen van dit mogelijke risico. Daarna keek hij even naar de klok aan de achterwand. Het was twee over halfelf. Nog vijf minuten en dan gingen ze naar de volgende stad, waar de handdrukken, de kernachtige uitspraken, het baby’s kussen en gezichten lezen weer opnieuw zouden beginnen.

Hij had zijn hoofd in de richting van het nieuwe geluid gekeerd en toen in de richting van het nieuwe tafereel. Een hartslag... twee hartslagen... drie hartslagen bleef hij daar met zijn aandacht op gericht, en dat was veel te lang. Maar wie zou het hem kwalijk nemen dat hij zijn aandacht niet van zoiets wist los te rukken? Iedereen, zo bleek naderhand. Ook hijzelf.

Hij hoorde de knal. Het klonk alsof iemand een boek liet vallen. Hij

voelde het vocht op zijn hand waar die op Ritters rug had gerust. En nu was dat vocht niet alleen zweet. Hij voelde een felle pijnscheut op de plek waar de kogel het lichaam van de kandidaat had verlaten en voordat hij in de wand achter hem smakte, nog even een stuk van zijn middelvinger had weggeslagen. Terwijl Ritter viel, sloeg Kings bewustzijn op hol, ongeveer zoals een komeet die met enorme vaart door de ruimte schoot en toch een miljard jaar nodig had om zijn bestemming te bereiken.

Uit de menigte steeg een gegil op dat over leek te gaan in een lang, zielloos kreunen. Gezichten rekten zich uit tot beelden die je alleen maar in lachspiegels op de kermis zag. Toen raakte het waas hem met de kracht van een exploderende granaat. Voeten bewogen en lijven draaiden zich, en het geschreeuw kwam van alle kanten op hem af. Mensen duwden, trokken en doken om maar uit de baan van de kogels te komen. Hij herinnerde zich nog dat hij dacht dat niets chaotischer was dan het moment waarop een snelle, gewelddadige dood zich aandient bij een nietsvermoedende menigte.

En de inmiddels voormalige presidentskandidaat Clyde Ritter, die zojuist een kogel door zijn hart had gekregen, lag aan zijn voeten op de hardhouten vloer. Zijn blik maakte zich los van de zo recent overledene en bleef rusten op de schutter, een lange, knappe man met een tweedjasje aan en een zonnebril op. De Smith & Wesson .44 van de moordenaar was op de plek gericht waar Ritter net nog had gestaan, alsof hij wachtte tot zijn doelwit weer zou opkrabbelen, zodat hij nog eens neergeschoten kon worden. De in paniek geraakte mensen maakten het de bewakers vrijwel onmogelijk om hen te bereiken, zodat hij de enige was die wat kon doen.

King richtte het pistool op de borst van de moordenaar. Hij gaf geen waarschuwing, riep de man niet toe welke rechten hij allemaal had krachtens de Amerikaanse jurisprudentie. Hij beseftte nu wat hem te doen stond. Hij vuurde één keer, en toen nog een keer, al was het eerste schot al voldoende geweest. De man viel neer waar hij gestaan had. Hij zei geen woord, alsof hij had verwacht te sterven voor wat hij had gedaan en dat stoïcijns accepteerde, zoals het een goede martelaar betaamt. En alle martelaren lieten mensen als King achter,

degenen die de schuld kregen omdat ze het allemaal hadden laten gebeuren. Die dag waren er drie mensen om het leven gekomen, en een van hen was hij.

Sean Ignatius King, geboren op 1 augustus 1960, gestorven op 21 september 1996, in een plaatsje waarvan hij tot op zijn laatste levensdag nooit had gehoord. En hij had het veel zwaarder dan de andere gevallen. Die werden keurig in hun doodkist gelegd en er werd voor eeuwig om hen gerouwd door degenen die van hen hadden gehouden, of die in elk geval hadden gehouden van datgene waar ze voor stonden. Maar Secret Service-agent King had dat geluk niet. Na zijn dood werd hem de onwaarschijnlijke taak opgelegd om gewoon door te gaan met leven.

1

Acht jaar later

Nadat de stoet auto's het met bomen omzoomde parkeerterrein op was gedraaid, stapte er een groot aantal mensen uit, die er allemaal warm, moe en oprecht ongelukkig uitzagen. Dit kleine legertje marcheerde naar een lelijk, wit bakstenen gebouwtje toe. In de loop der jaren was het vele verschillende dingen geweest en tegenwoordig huisvestte het een behoorlijk vervallen uitvaartcentrum, dat alleen maar goede zaken deed omdat er binnen 50 kilometer in de omtrek niets anders was en de overledenen toch ergens heen gebracht moesten worden. In toepasselijk somber zwart geklede heren stonden naast lijkwagens van dezelfde kleur. Een paar rouwenden liepen, de een na de ander, zachtjes snikkend in hun zakdoekje naar buiten. Een oude man in een wat haveloos pak dat te groot voor hem was en met een al even haveloze, vette stetson op, zat op een bankje naast de ingang met een mes stukken hout van een stok te snijden. Het was een typische plattelandsomgeving. Stockcarraces en countrymuziek, altijd en altijd maar weer.

De oude man keek nieuwsgierig op toen de stoet langs kwam lopen, met een lange, gedistingeerd uitziende heer nadrukkelijk in het midden. De oude man schudde het hoofd en grinnikte om dit spektakel, zodat de weinige tanden die hij nog over had, zichtbaar werden; ze zagen bruin van de pruimtabak. Daarna nam hij een opkikkertje uit een heupfles die hij uit zijn zak had getrokken en ging verder met zijn kunstige houtsnijwerk.

De vrouw, die begin dertig was en een zwart broekpak aanhad, liep

één stap achter de rijzige heer. Het zware pistool in de holster had vroeger altijd ongemakkelijk over haar heup geschuurd, zodat daar een korst op kwam. Ze had op die plek een extra laag stof in haar bloesjes genaaid en geleerd de resterende irritatie maar te verdragen. Ze had sommigen van haar manschappen gekscherend horen zeggen dat alle vrouwelijke agenten eigenlijk dubbele schouderholsters zouden moeten dragen omdat ze daar prachtige grote borsten van kregen en het een stuk voordeliger was dan implantaten. Ja, in haar wereldje hadden ze niet te lijden onder een testosterontekort.

Secret Service-agente Michelle Maxwell was extreem snel promotie aan het maken. Ze maakte nog geen deel uit van het Witte Huis-detachement, dat de president van de Verenigde Staten beschermde, maar ver daarvan verwijderd was ze ook niet meer. Na krap negen jaar bij de dienst had ze al de leiding over een detachement lijfwachten. De meeste agenten waren een jaar of tien bezig met recherche-werk in het veld voordat ze zelfs maar in wisseldienst bij een detachement lijfwachten werden ingedeeld, maar Michelle Maxwell was er wel aan gewend om eerder dan anderen iets te bereiken.

Dit was de grote try-out vóór haar inmiddels al bijna zekere overplaatsing naar het Witte Huis, en ze was ongerust. Dit bezoek stond niet op het schema en ze had een hekel aan bezoekjes die niet op het schema stonden, want dat hield in dat ze het zonder voorbereidingsteam moesten stellen en ook over niet meer dan een uiterst beperkte ondersteuning konden beschikken. Daar stond echter tegenover dat deze wijziging in de plannen pas op het allerlaatste ogenblik was doorgevoerd, zodat niemand kon weten dat ze hier zouden zijn.

Ze hadden de ingang bereikt. Michelle legde haar hand stevig op de arm van de rijzige man en zei dat hij moest wachten terwijl ze poolshoogte namen.

Het was hier stil en in elk van de rouwkamers, die stille haarden van ellende en verdriet, rook het naar dood en wanhoop. Ze posteerde agenten op verschillende belangrijke punten langs de route die de man straks zou nemen; ‘voeten geven’ noemden ze dat bij de Secret Service. Als je dat goed aanpakte, kon je al wonderen doen met een

enkele professional die met een vuurwapen en een communicatiemiddel in een deuropening stond.

Ze zei iets in haar walkietalkie en de lange man, John Bruno, werd binnengebracht. Terwijl ze met hem door de gang liep, trokken ze verwonderde blikken uit de andere ruimten. Een politicus met zijn hele entourage op campagne was net een kudde olifanten. Die konden niet ongemerkt even ergens naartoe gaan. Ze liepen stampend over de aarde tot die kermde onder het gewicht van al die lijfwachten, de chef-staf, woordvoerders, speechwriters, publiciteitsmensen, loopjongens en anderen. Het was een spektakel dat je óf aan het lachen bracht óf je erg ongerust maakte over de toekomst van het land.

John Bruno had zich kandidaat gesteld voor het presidentschap van de Verenigde Staten en hij had absoluut geen enkele kans om te winnen. Bruno, die er een heel stuk jonger uitzag dan zijn 56 jaar, was een onafhankelijke kandidaat en dankzij de steun van een klein maar luidruchtig deel van de kiezers dat schoon genoeg had van zo'n beetje de hele gevestigde orde, was hij erin geslaagd in alle staten van de VS boven de kiesdrempel te komen. Daarom kwam hij nu in aanmerking voor bescherming door de Secret Service, al was het dan niet op het niveau van de bonafide kandidaten. Het was Michelle Maxwells taak om hem in leven te houden tot na de verkiezingen. En ze telde de dagen af.

Bruno had een reputatie opgebouwd als een keiharde openbare aanklager en daarbij een groot aantal vijanden gemaakt, van wie sommige achter de tralies zaten en andere niet. Zijn politieke standpunten waren vrij eenvoudig. Hij zei tegen iedereen dat hij alleen maar vond dat de overheid de mensen met rust moest laten en dat de vrije ondernemingswijze productie de dienst moest uitmaken. Wat de armen en de zwakken betrof, degenen die het niet zouden redden op een volledig vrije arbeidsmarkt, nou, zei hij dan kranig, bij alle andere diersoorten stierven de zwakken uit en bleven de sterken in leven, en waarom zou dat voor ons eigenlijk anders moeten zijn? Grotendeels vanwege dat standpunt had hij echter nog steeds geen schijn van kans om te winnen. Hoewel de Amerikanen dol waren op stoere

kerels, waren ze er nog niet aan toe om op leiders te stemmen die geen medelijden hadden met de verdrukten en ellendigen, want die zouden elk ogenblik de meerderheid van de bevolking kunnen gaan vormen.

De problemen begonnen toen Bruno de kamer binnenliep, met in zijn kielzog de chef-staf en twee assistenten, plus Michelle en twee van haar manschappen. De weduwe die voor de kist van haar echtgenoot zat, keek onverwacht op. Hoewel ze een sluijer droeg, zodat Michelle haar gelaatsuitdrukking niet kon zien, ging ze ervan uit dat het er een was van verbazing over al die indringers op deze geheiligde grond. De oude vrouw stond op en deinsde zichtbaar trillend terug in een hoekje.

Snel draaide de kandidaat zich om naar Michelle. 'Hij was een dierbare vriend van me en ik ben niet van plan om hier met een heel leger naar binnen te banjeren,' snauwde hij. 'Eruit!'

'Ik blijf hier,' zei ze snel. 'Alleen ik.'

Hij schudde van nee. Ze waren al vaker op deze manier recht tegenover elkaar komen te staan. Hij wist dat zijn kandidatuur geen schijn van kans had, maar dat zette hem er alleen maar toe aan om nog meer zijn best te doen. Het tempo was moordend geweest, de logistiek van het beschermingswerk een nachtmerrie.

'Nee, dit is privé!' gromde hij. Bruno keek naar de huiverende vrouw in de hoek van de kamer. 'Mijn god, je maakt haar doodsbang. Dit is weerzinwekkend.'

Michelle probeerde het nog één keer, maar hij weigerde opnieuw, en nadat hij hen een voor een met zachte drang de deur uit had gewerkt, begon hij boos tegen haar uit te varen. Wat kon hem nou in vredesnaam gebeuren in een uitvaartcentrum? Zou de tachtig jaar oude weduwe hem soms te lijf gaan? Zou de overledene weer tot leven komen? En erger nog, dit gedoe kostte hem waardevolle campagne-tijd.

Ze kon het toch niet van hem winnen en de man ging tekeer alsof hij de president zelf was, al zou de meerderheid van de kiezers, onder wie ook Michelle, hem onmiddellijk de deur wijzen.

Bij wijze van compromis vroeg Michelle twee minuten tijd om de

rouwkamer te doorzoeken. Die kreeg ze en ze stuurde haar mannen naar binnen. Ze was woedend over het verlies van deze slag, maar beseftte ook dat ze haar kruit droog moest houden voor de werkelijk belangrijke kwesties.

Twee minuten later kwamen haar mannen naar buiten en meldden dat alles oké was. Er was maar één in- en uitgang. Geen vensters. De oude dame en de overledene waren de enige aanwezigen. Niet perfect, maar goed genoeg. Michelle knikte naar de kandidaat. Bruno mocht zijn privémoment met de overledene hebben, en daarna konden ze hier weg.

In de rouwkamer deed Bruno de deur achter zich dicht en liep naar de open kist. Er stond een andere kist tegen de achterwand; die was ook open, maar leeg. Hij stond op een verhoogd platform waar een wit laken omheen was gehangen en waar tot op borsthoogte prachtige bloemen omheen waren gelegd. Bruno bewees het lichaam dat daarin lag de laatste eer, mompelde 'Tot ziens, Bill', en liep toen naar de weduwe, die weer in haar stoel was gaan zitten. Hij knielde voor haar neer en pakte voorzichtig een van haar handen vast.

'Het spijt me heel erg voor je, Mildred. Hij was een goed mens.'

De weduwe keek naar hem op vanachter haar sluier, glimlachte, en sloeg toen haar ogen weer neer. De uitdrukking op Bruno's gezicht veranderde en hoewel hij niet bang hoefde te zijn dat de enige andere aanwezige zou meeluisteren, keek hij toch snel om zich heen. 'Je zei dat je me nog ergens over wilde spreken. Onder vier ogen.'

'Ja,' zei de weduwe heel zachtjes.

'Ik heb maar weinig tijd, Mildred. Wat is er?'

Bij wijze van antwoord legde ze een hand op zijn wang. Toen raakten haar vingers zijn nek. Bruno's gezicht vertrok toen hij een scherpe prik voelde en hij zakte bewusteloos in elkaar.

2

Michelle ijsbeerde door de gang. Ze keek telkens weer op haar horloge en luisterde naar de sombere muziek die zachtjes door het gebouw galmde. Als je al niet verdrietig, gedeprimeerd of misschien zelfs suïcidaal was voordat je hier binnenkwam, dan werd je het wel na vijf minuten van deze geestdodende troep. Ze was razend dat Bruno de deur had dichtgedaan, maar had besloten er maar niet moeilijk over te doen. Je werd niet geacht degene die je moest beschermen ook maar even uit het oog te verliezen, maar in de praktijk was het negeren van de voorschriften soms onontkoombaar. Toch keek ze een van haar manschappen aan en vroeg voor de vijfde keer: 'Weet je zeker dat die kamer clean was?' Hij knikte.

Nadat ze nog even had gewacht, liep ze naar de deur en klopte aan. 'Meneer Bruno? We moeten er weer eens vandoor. Meneer?' Nog steeds geen antwoord en Michelle slaakte een nauwelijks hoorbare zucht. Ze wist dat de andere agenten van haar detachement, die zonder uitzondering meer dienstjaren hadden dan zijzelf, nu aandachtig stonden te kijken hoe ze zich hield. Er waren ongeveer 2.400 veldagenten, maar slechts 7 procent van hen bestond uit vrouwen en niet meer dan een heel klein deel van die vrouwen had een functie van ook maar enig gezag. Nee, het viel niet mee.

Ze klopte nog eens. 'Meneer?' Er verstreken opnieuw een paar seconden en Michelle voelde hoe haar maagspieren zich spanden. Ze morrelde aan de deurknop en keek vol ongeloof op. 'Hij zit op slot.'

Een andere agent staarde haar verbluft aan. De man stond duidelijk net zo perplex als zij. 'Dan moet hij die zelf op slot hebben gedaan.' 'Meneer Bruno, alles goed?' Ze wachtte even. 'Meneer, als u geen

antwoord geeft komen we binnen.'

'Eén minuutje!' Het was Bruno's stem. Die was onmiskenbaar.

'Goed, meneer, maar we moeten nu echt gaan.'

Er gingen nog eens twee minuten voorbij. Ze schudde het hoofd en klopte opnieuw aan. Geen reactie. 'Meneer, we zijn al te laat.' Snel keek ze even naar Bruno's chef-staf. 'Fred, wil jij het eens proberen?' Dickers en zij hadden een goede zakelijke verstandhouding, waarin ze beiden rekening hielden met de belangen van de ander. Omdat de leider van het detachement lijfwachten en de chef-staf van de kandidaat twintig uur per dag in elkaars gezelschap verkeerden, moesten ze op zijn minst redelijk met elkaar overweg kunnen om alles een beetje te laten werken. Ze hadden nog steeds vele meningsverschillen, maar op dit punt waren ze het volkomen eens.

Dickers knikte en riep: 'John, Fred hier. We moeten nu echt weg. We liggen ver achter op schema.' Hij klopte op de deur. 'John? Hoor je me?'

Opnieuw voelde Michelle haar maagspieren samentrekken. Er was hier iets niet in de haak. Ze gebaarde dat Dickers bij de deur weg moest gaan en klopte nog eens. 'Meneer Bruno, waarom hebt u de deur dichtgedaan?' Geen antwoord. Er verscheen een druppel zweet op Michelles voorhoofd. Ze aarzelde, dacht snel na en riep toen luid: 'Meneer! Uw vrouw is aan de lijn. Een van uw kinderen heeft een ernstig ongeluk gehad.'

De reactie deed een rilling over haar rug lopen.

'Moment!'

'Forceren!' blafte ze tegen de andere agenten. 'Forceren die deur!'

Ze beukten met hun schouders tegen de deur, één keer, twee keer, totdat die bezweek en ze de kamer in holden.

Een kamer die op een overleden man na volkomen leeg was.

3

Er was net een begrafenisstoet vertrokken. De korte stoet, niet meer dan een stuk of tien auto's, reed nu over de met bomen omzoomde oprijlaan. Voordat de laatste auto uit het zicht was verdwenen, kwamen Michelle en haar team al door de vooringang naar buiten hollen. Snel verspreidden haar manschappen zich in alle richtingen over het terrein.

'Sluit de hele omgeving af,' riep ze naar de agenten die bij Bruno's autocolonne stonden te wachten. Ze scheurden weg om te doen wat ze had gezegd. 'Ik heb versterkingen nodig,' zei ze in haar walkietalkie. 'Het maakt niet uit waar je ze vandaan haalt, maar zorg dat ze hier komen. Nu! En bel de FBI.' Ingespannen tuurde ze naar de achterkant van de laatste auto van de begrafenisstoet. Dit ging een aantal mensen de kop kosten. Dit ging háár de kop kosten. Maar op dit moment wilde ze alleen maar John Bruno terug zien te vinden. Bij voorkeur levend.

Ze zag verslaggevers en journalisten uit de mediatrucks stromen. Ondanks de mooie foto die het zou hebben opgeleverd en de smeebeden van Fred Dickers had Bruno deze keer eens wat lef getoond en de persmensen geen toestemming gegeven aanwezig te zijn bij zijn bezoek aan het rouwcentrum. Dat was niet goed gevallen en nu ze een verhaal roken dat veel belangrijker was dan een presidentskandidaat die een oude vriend de laatste eer ging bewijzen, braken ze los met alle journalistieke kracht die ze maar in zich hadden.

Voordat ze haar hadden bereikt, pakte Michelle een agent in uniform bij de arm, die naar haar toe was komen hollen en nu kennelijk op instructies stond te wachten.

Ze wees naar de weg. ‘Ben jij de beveiligingsman hier?’ Hij knikte. Zijn ogen waren groot van schrik en hij zag lijkbleek; het leek wel of hij elk ogenblik kon flauwvallen of het in zijn broek kon doen. ‘Voor wie is die begrafenisstoet?’

‘Harvey Killebrew. Ze brengen hem naar de Memorial Gardens.’

‘Hou ze tegen.’

De man keek haar met een dom gezicht aan. ‘Tegenhouden?’

‘Er is iemand ontvoerd. En dat...’ Ze wees naar de stoet. ‘... zou wel eens een heel goede manier kunnen zijn om hem van het terrein af te krijgen. Denk je ook niet?’

‘Oké,’ zei hij langzaam. ‘Ja, ja.’

‘Doorzoek alle auto’s en vooral de lijkwagen. Begrepen?’

‘De lijkwagen? Maar mevrouw, daar ligt Harvey in.’

Michelle keek eens goed naar zijn uniform. Het was iemand van een particuliere bewakingsdienst. Ze kon echter nu niet al te kieskeurig zijn. Ze keek even naar zijn naamplaatje en zei toen, heel zachtjes: ‘Bewaker Simmons? Hoe lang ben je al actief in het... beveiligingswezen?’

‘Ongeveer een maand, mevrouw. Maar ik heb een wapenvergunning. Ik jaag al sinds mijn achtste. Ik schiet zelfs de vleugeltjes nog van een muskiet.’

‘Mooi.’ Een maand. Hij zag eruit alsof het nog veel minder was.

‘Oké, Simmons, luister goed. Volgens mij is de ontvoerde waarschijnlijk buiten bewustzijn. En een lijkwagen zou een prachtige manier zijn om een bewusteloos iemand te vervoeren. Denk je ook niet?’ Hij knikte. Kennelijk begon het nu eindelijk tot hem door te dringen wat ze bedoelde. Ze trok een boos gezicht en haar stem klonk nu even hard en dreigend als het knallen van een pistool. ‘Schiet op dan! Hou die stoet tegen en laat alle auto’s doorzoeken.’

Simmons ging ervandoor alsof de duivel hem op de hielen zat. Michelle stuurde een paar van haar eigen manschappen achter hem aan om toezicht te houden op de operatie en waar nodig assistentie te verlenen, en gaf de rest opdracht om het uitvaartcentrum grondig uit te kammen. Het was niet helemaal uitgesloten dat Bruno zich nog ergens in het gebouw bevond. Daarna drong ze zich door de menig-

te journalisten en fotografen en liep het uitvaartcentrum weer binnen om een plek te zoeken waar ze haar commandocentrum kon inrichten. Toen ze die had gevonden, keek ze even op de kaarten van de omgeving en ze wist daarna met veel bellen te regelen dat er een kordon met een straal van anderhalve kilometer rondom het uitvaartcentrum zou worden gelegd. Vervolgens voerde ze een gesprek waar ze helemaal geen zin in had, maar dat ze wel móést voeren. Ze belde haar superieuren en sprak de woorden die haar daarna voor altijd zouden blijven aankleven en die haar carrière bij de Secret Service zouden verwoesten.

‘Met agente Michelle Maxwell, detachementleider voor John Bruno. Ik meld hierbij dat we... dat ik de kandidaat ben kwijtgeraakt. Kennelijk is hij ontvoerd. We zijn naar hem op zoek en er is contact opgenomen met de gemeentepolitie en de FBI.’ Ze voelde de bijl al in haar nek.

Omdat ze toch niet veel anders meer te doen had, sloot ze zich daarna aan bij het team dat inmiddels het hele uitvaartcentrum binnenstebuiten aan het keren was. Het zou daarbij op zijn best grote moeite kosten om op de plek van het misdrijf niets aan te raken. Ze mochten het FBI-onderzoek niet hinderen maar werden toch ook verondersteld naar de vermiste politicus te zoeken.

In de rouwkamer waar Bruno was verdwenen, stapte Michelle naar een van de agenten toe die het vertrek hadden doorzocht voordat de kandidaat naar binnen was gegaan. ‘Hoe heeft dit verdomme kunnen gebeuren?’ vroeg ze op hoge toon.

De man was een oudgediende, een goede agent. Hij schudde vol ongelooft het hoofd. ‘Er was echt niets te vinden, Mick. Die plek was clean.’ Op haar werk werd Michelle vaak Mick genoemd. Zo klonk het net of ze een van de jongens was en ze had schoorvoetend moeten toegeven dat het in haar voordeel werkte.

‘Heb je de treurende weduwe al ondervraagd?’

Hij wierp haar een sceptische blik toe. ‘Wát? Een oude vrouw een derdegraadsverhoor afnemen terwijl haar overleden echtgenoot anderhalve meter naast haar in zijn kist ligt? We hebben even in haar tasje gekeken, maar ik had niet het gevoel dat uitgebreid fouilleren

hier nou op zijn plek was.’ En na een korte stilte voegde hij daaraan toe: ‘We hadden maar twee minuten. Je gaat me toch niet vertellen dat je iemand kent die deze kamer wél binnen twee minuten grondig had kunnen doorzoeken?’

Michelles gezicht verstrakte toen het tot haar doordrong wat de man zojuist had gezegd. Iedereen zou er nu op uit zijn om zich in te dekken en zijn federale overheidspensioen te redden. Achteraf gezien was het eigenlijk heel dom geweest om hun maar twee minuten te geven. Ze voelde aan de deurknop. Er was met het slot geknoeid, zodat de deur automatisch in het slot viel als hij werd dichtgedaan.

Terwijl haar echtgenoot anderhalve meter naast haar in zijn kist ligt? Ze keek naar de koperkleurige kist. De directeur van het uitvaartcentrum werd erbij geroepen. Hij zag nu nog bleker dan zelfs een directeur van een uitvaartcentrum hoorde te zijn. Michelle vroeg hem of het lijk in de kist werkelijk dat van Bill Martin was. Dat was zo, zei de man.

‘En u weet zeker dat de vrouw die hier zat Martins weduwe was?’

‘Welke vrouw bedoelt u?’

‘Er zat hier een vrouw. Ze was helemaal in het zwart.’

‘Ik weet niet of dat mevrouw Martin was. Ik heb haar niet zien binnenkomen.’

‘Ik moet het telefoonnummer van mevrouw Martin hebben. En niemand die hier werkt, mag het terrein verlaten voordat de FBI ter plekke is en zijn onderzoek heeft afgerond. Begrepen?’

De man werd zo mogelijk nog bleker. ‘De FBI?’

Michelle zei dat hij wel kon gaan. Daarna keek ze eerst aandachtig naar de kist en vervolgens naar de vloer daarvoor. Ze ging op haar hurken zitten en raapte de gevallen rozenblaadjes op. Terwijl ze daarmee bezig was, bevonden haar ogen zich op dezelfde hoogte als de franje om de onderrand van de kist. Ze stak haar hand over de bloemen heen en nadat ze voorzichtig de stof opzij had getrokken, werd er een plaat hout zichtbaar. Ze tikte erop en hoorde dat er een holte achter zat. Met plastic handschoenen aan tilde ze samen met een andere agent een van de houten platen op, zodat er een ruimte zichtbaar werd waarin zich gemakkelijk een volwassene kon schuilhou-

den. Michelle kon alleen maar het hoofd schudden. Ze had dit echt in alle opzichten verknoeid.

Een van haar manschappen kwam naar haar toe met een apparaatje dat in een plastic zakje voor bewijsmateriaal was gestopt. ‘Een soort digitale recorder,’ meldde hij.

‘Hebben ze die gebruikt om ons Bruno’s stem te laten horen?’

‘Ze moeten ergens een korte opname van hem hebben gemaakt en die hebben ze gebruikt om ons gerust te stellen terwijl zij ervandoor gingen. Ze hebben zeker gedacht dat “Eén minuutje!” op de meeste vragen die we zouden kunnen stellen wel afdoende antwoord zou zijn. Die opmerking van je over Bruno’s kinderen zal voor hen wel een streep door de rekening zijn geweest. Er moet hier ook ergens een microfoontje te vinden zijn.’

Michelle begreep onmiddellijk wat hij bedoelde. ‘Omdat ze ons moesten kunnen horen om die opname te kunnen afspelen toen ik dat riep?’

‘Juist.’ Hij wees naar het gordijn voor de tegenoverliggende muur, dat nu gedeeltelijk open was getrokken. ‘Er zit daar een deur. En achter die muur loopt een gang.’

‘Zo zijn ze dus naar buiten gekomen.’ Ze gaf hem het plastic zakje terug. ‘Leg dit apparaat terug op de plek waar je het hebt gevonden. Ik wil niet dat de FBI me ook nog eens uitgebreid de les gaat lezen omdat er op de plek van het misdrijf bewijsmateriaal is aangeraakt.’

‘Er moet een worsteling zijn geweest. Het verbaast me dat we niets hebben gehoord,’ zei de agent.

‘Hoe hadden we nou iets kunnen horen met die ellendige doodsmuziek overal?’ snauwde ze.

Samen met de agent liep ze de gang door. De brancard en de lege kist stonden aan het eind van de gang, bij een deur in de achtergevel van het gebouw die uitkwam op een plek die door een meer dan 2 meter hoge bakstenen muur van alle andere deuren in de achtergevel werd gescheiden. Ze liepen terug naar de rouwkamer, riepen de directeur van het uitvaartcentrum bij zich en lieten hem de deur zien.

De man keek alsof hij water zag branden. ‘Ik wist helemaal niet dat daar een deur zat.’

‘Wist u niet dat daar een deur zat?’ herhaalde Michelle ongelovig. ‘We zitten hier nog maar een paar jaar. Het enige uitvaartcentrum hier in de omgeving stopte ermee, en het gebouw daarvan konden we niet gebruiken omdat het onbewoonbaar was verklaard. Dit gebouw is voor een heleboel dingen gebruikt voordat het een uitvaartcentrum werd. De huidige eigenaren hebben er maar weinig aan verbouwd. Aan deze rouwkamers is zelfs nauwelijks iets veranderd. Ik had geen idee dat er daar een deur of een gang zat.’

‘Nou, iemand heeft dat toch wel degelijk geweten,’ zei ze bot. ‘Aan het eind van die gang zit een deur die uitkomt op het terrein achter het gebouw. U wilt toch niet beweren dat u daar ook geen weet van had?’

‘Dat deel van het terrein wordt gebruikt als opslagplaats en is vanuit het gebouw via verschillende deuren te bereiken,’ zei de man.

‘Hebt u daar eerder op de dag een auto zien staan?’

‘Nee, maar ik kom daar ook nooit.’

‘Heeft iemand anders iets gezien?’

‘Dat moet ik navragen.’

‘Nee, dat trek ik zelf wel na.’

‘Ik kan u verzekeren dat dit een heel keurige zaak is.’

‘U hebt hier geheime gangen en achteruitgangen waarvan u nog nooit hebt gehoord. Maakt u zich dan geen zorgen over inbrekers?’

Hij wierp haar een nietszeggende blik toe en schudde toen van nee.

‘Dit is de grote stad niet. Ernstige misdrijven komen hier niet voor.’

‘Tot nu toe dan. Hebt u het telefoonnummer van mevrouw Martin opgezocht?’

Hij gaf het haar en ze belden het. Er werd niet opgenomen.

Daarna bleef Michelle even alleen achter. Ze stond in het midden van de kamer. Al die jaren van hard werken, al die keren dat ze telkens weer had moeten bewijzen dat ze voor haar taak berekend was... dat was nu allemaal voor niets geweest. Ze had niet eens de troost dat ze tussen de moordenaar en zijn doelwit in was gesprongen. Michelle Maxwell maakte nu geen deel meer uit van het heden, maar van de geschiedenis. En bij de Secret Service had ze nu ook haar langste tijd wel gehad. Haar carrière kon ze op haar buik schrijven.

4

De begrafenisstoet werd aangehouden en alle volgauto's werden doorzocht, ook de lijkwagen. Toen de kist werd geopend, was Harvey Killebrew – toegewijd vader, grootvader en echtgenoot – degene die ze daar aantroffen. Vrijwel alle rouwenden waren mensen op leeftijd. Het was duidelijk dat al die mannen met vuurwapens hun de stuipen op het lijf joegen en een ontvoerder zat er zo te zien niet tussen, maar toch kregen alle volgauto's én de lijkwagen zelf opdracht om terug te keren naar het uitvaartcentrum.

Beveiligingsman Simmons sprak een Secret Service-agent aan toen die in zijn eigen auto stapte om de stoet terug te leiden naar het uitvaartcentrum. 'En nu, meneer?'

'Jij bewaakt deze weg. Je houdt iedereen aan die het terrein wil verlaten. Als er iemand het terrein op wil, hou je die ook aan en dan vraag je naar zijn papieren. We zullen ervoor zorgen dat je zo snel mogelijk wordt afgelost, maar tot het zover is, blijf je hier. Begrepen?'

Simmons keek heel nerveus. 'Dit is echt heel belangrijk, hè?'

'Jongen, dit is het belangrijkste wat jou in je hele leven zal overkomen. Nu maar hopen dat het goed afloopt, maar ik heb daar zo mijn twijfels over.'

Een andere agent, Neal Richards, kwam snel naar hen toe gerend en zei: 'Ik blijf wel hier, Charlie. Het is waarschijnlijk geen goed idee om hem hier helemaal alleen achter te laten.'

Charlie keek zijn collega snel even aan en zei: 'Weet je zeker dat je niet mee naar het feestje wilt, Neal?'

Richards lachte grimmig en zei: 'Ik wil op dit moment zelfs niet

binnen een kilometer afstand van Michelle Maxwell zijn. Ik blijf hier wel bij de jongen.'

Richards ging naast Simmons in de auto zitten, en die zette zijn bestelwagentje dwars over de weg, zodat er niemand in of uit kon. Ze keken toe hoe de lange stoet agenten en rouwenden uit het zicht verdween en speurden in alle richtingen het landschap af. Hoewel ze nu volkomen alleen waren, liet Simmons toch zijn hand stevig op zijn pistool rusten. Er verscheen zelfs een kreuk in het zwarte leer van zijn handschoen, zo stevig klemde zijn hand zich om de kolf. Hij wierp de ervaren agent een zenuwachtige blik toe.

'Ik weet dat u het me waarschijnlijk niet mag vertellen, maar wat is daar in hemelsnaam gebeurd?'

Richards nam niet de moeite om hem aan te kijken. 'Je hebt gelijk. Daar mag ik je niets over vertellen.'

'Ik ben hier opgegroeid. Ik ken hier elke centimeter. Achthonderd meter verderop loopt een zandweggetje dwars over het terrein. Als je daaroverheen rijdt en dan het terrein aan de andere kant verlaat, ben je hier 10 kilometer vandaan voordat je er zelfs maar erg in hebt.'

Nu keek Richards hem wél even aan. 'Is dat zo?' Hij boog zich naar Simmons toe en stak zijn hand in zijn zak. Meteen daarna lag Secret Service-agent Neal Richards voorover op de autostoel, met het pakje kauwgom dat hij uit zijn zak had gevist nog in zijn hand geklemd. Midden in zijn rug zat een klein rood gaatje. Simmons keek in de laadruimte van het bestelbusje, waar de vrouw die zojuist onder het dekzeil vandaan was gekomen, de geluiddemper van haar pistool schroefde.

'Een klein kaliber dumdkogel,' zei ze. 'Ik wilde dat hij in het lijk zou achterblijven. Dat geeft minder troep.'

Simmons glimlachte. 'Zoals die man net zei: "Dit is echt heel belangrijk."' Hij haalde het radiomicrofoontje van de overledene uit zijn zak, plus de bijbehorende batterij, en nadat hij die allebei ver in het bos had gegooid, reed hij weg in de richting van het uitvaartcentrum. Vijfhonderd meter verderop draaide hij een met onkruid overwoekerd zandweggetje op. Ze duwden het lijk van agent Richards in een ravijn naast het zandweggetje waar zoveel struikgewas overheen was

gegroeid, dat het van veraf niet te zien viel. Hij had niet gelogen tegen de Secret Service-man; dit was een volmaakte ontsnappingsroute. Na nog eens 100 meter rijden en twee bochten in de weg kwamen ze bij een verlaten schuur waarvan het dak gedeeltelijk was ingestort. Hij reed rechtstreeks naar binnen, stapte uit en trok de schuurdeuren dicht. In de schuur stond een witte pick-uptruck.

De vrouw kwam tevoorschijn uit de laadruimte van het bestelwagentje. Ze leek nu in niets meer op een bejaarde weduwe. Ze was jong en blond, slank maar lenig en gespierd, en ze ging gekleed in een spijkerbroek en een wit mouwloos T-shirt. Ze had in haar nog maar betrekkelijk korte leven al vele namen gebruikt en tegenwoordig werd ze Tasha genoemd. Hoe gevaarlijk Simmons ook mocht zijn, Tasha was nog veel gevaarlijker. Ze beschikte over een eigenschap die voor stijlvolle moordenaars onontbeerlijk is: ze had geen geweten. Simmons trok zijn uniform uit, zodat er een spijkerbroek en een T-shirt tevoorschijn kwamen. Daarna haalde hij een doos met schminkspullen uit de laadruimte van de pick-uptruck, zette de pruij af en trok de bijpassende bakkebaarden los. Nadat hij ook alle andere onderdelen van zijn vermomming had verwijderd, bleek hij een wat oudere man met donker haar te zijn.

Met zijn tweeën tilden ze de grote doos met Bruno erin uit de bestelwagen. Voor het geval iemand de moeite zou nemen om in de auto te kijken, stond er op de doos dat die communicatieapparatuur bevatte. Tegen de achterrauit van de cabine van de pick-uptruck stond een grote gereedschapskist. Ze tilden Bruno uit de doos, legden hem in de gereedschapskist en deden die op slot. De binnenkant van de kist was gewatteerd en er zaten luchtgaten in de zijkanten en bovenkant. Daarna pakten ze een aantal hooibalen van een hoge stapel achter in de schuur en legden ze in de laadruimte, zodat de gereedschapskist grotendeels aan het oog onttrokken werd. Ze werkten snel en waren binnen twintig minuten klaar. Daarna gingen ze snel in de cabine zitten, zetten allebei een petje met het logo van het tractormerk John Deere op en reden over een ander zandweggetje terug naar de hoofdweg, ongeveer 3 kilometer verderop.

Grappig genoeg kwam een lange rij politiewagens hun tegemoet:

zwarte sedans en zware terreinwagens die op weg waren naar de plek van het misdrijf. Eén jonge agent lachte zelfs even naar de mooie vrouw naast de bestuurder van de pick-uptruck. Tasha wierp hem een flirterige blik toe en zwaaide terug. Met de ontvoerde presidentskandidaat veilig buiten bewustzijn in de laadbak reed het paartje verder. De oude man die naast de ingang van het uitvaartcentrum had gezeten toen John Bruno en zijn entourage voorbijkwamen, bevond zich nu 3 kilometer vóór hen. Hij was inmiddels klaar met zijn houtsnijwerk en een paar minuten voordat Maxwell het terrein had laten afsluiten, had hij zich uit de voeten gemaakt. Hij zat in zijn eentje in een oude Buick Impala met een rammelende uitlaat. Hij had net bericht ontvangen van zijn collega's. Bruno was veilig van het terrein af en het enige slachtoffer was een agent van de Secret Service die zo onfortuinlijk was geweest dat hij had aangeboden om de wacht te houden samen met iemand die hij ongetwijfeld als ongevaarlijk had beschouwd.

Na al die tijd en al dat werk was het dan eindelijk begonnen. Hij moest gewoon glimlachen.

5

De auto kwam tot stilstand voor een omvangrijk bouwsel van cederhouten balken diep in het bos. Het gevaarte was ingenieus ontworpen en hoewel het meer op een hotel leek dan op een eengezinswoning, bood het toch onderdak aan niet meer dan één persoon. Nadat de man was uitgestapt, rekte hij zich eens uit. Het was nog vroeg en de zon was nog maar net boven de horizon verschenen.

Sean King liep over de brede, met de hand uitgehakte balken van de trap naar boven, maakte de deur van zijn huis open en liep naar de ruime keuken om koffie te zetten. Terwijl de percolator bezig was, keek hij het vertrek eens rond, waarbij hij vooral aandacht besteedde aan het keurige verstekwerk in de hoeken, de manier waarop de balken waren geplaatst en de welgekozen verhouding tussen het oppervlak van de vensters en dat van de wanden. In vier jaar had hij deze 'blokhut' min of meer eigenhandig gebouwd, aan de rand van een 6 hectare groot stuk bos in de Blue Ridge Mountains, een kilometer of 50 buiten Charlottesville. Al die tijd had hij in een kleine caravan gewoond.

De blokhut was ingericht met leren banken en stoelen, houten tafels, Perzische tapijten, koperen lampen en eenvoudige olieverfschilderijen en aquarellen – voornamelijk van plaatselijke kunstenaars – en allerlei andere voorwerpen die hij in de loop van zijn leven had verzameld of geërfd. De vele boekenplanken waren gevuld met een zorgvuldig bij elkaar gezochte collectie boeken. De 44 jaar oude King had inmiddels minstens twee levens achter de rug en hij had geen zin om nog een keer een heel nieuw bestaan te moeten opbouwen.

Hij ging naar boven, maakte een rondje over het inpandige balkon

rondom het huis en stapte daarna zijn slaapkamer binnen. Net als in de rest van de woning was alles hier keurig opgeruimd en zorgvuldig ingedeeld. Geen centimeter ruimte werd verspild.

Hij trok zijn hulpsheriffuniform uit, stapte onder de douche en nadat hij het zweet van de afgelopen nacht van zich af had gespoeld, schoor hij zich, waste zijn haar en liet het litteken op zijn middelvinger even weken in het hete water. Hij had al lang geleden leren leven met dit kleine aandenken aan zijn tijd als agent van de Secret Service. Als hij nog bij de Service had gezeten, in plaats van in een prachtige blokhut in het heerlijke Centraal-Virginia te wonen, dan zou hij nu vermoedelijk nog steeds hebben gewoond in een woning in een doodsaaie slaapstad vol exact op elkaar lijkende huizen ergens buiten de ringweg om Washington, en dan zou hij ook nog steeds met zijn ex zijn getrouwd. Dan zou hij nu ook geen aanstalten maken om naar zijn uiterst goedlopende advocatenpraktijk te gaan. En hij zou al helemaal niet één nacht per week als onbezoldigd hulpsheriff in deze plattelandsgemeente actief zijn. In plaats daarvan zou hij nu in het zoveelste vliegtuig stappen, of staan wachten tot iemand een moord-aanslag zou plegen op een leugenachtige politicus die glimlachend baby's stond te kussen. Wat een baan, voor ongeveer 100.000 dollar per jaar en al de airmiles die hij maar wilde!

Hij trok een pak aan, strikte zijn das en ging toen met een kop koffie en de krant in de zonnekamer naast de keuken zitten. De voorpagina werd grotendeels in beslag genomen door berichten over de ontvoering van John Bruno en het onderzoek dat de FBI daarnaar instelde. King las het hoofdartikel en alle daaraan verwante artikelen aandachtig door en nam zorgvuldig alle relevante details in zich op. Hij zette de tv aan, zocht de nieuwszender op en keek naar de presentator die vertelde over de dood van Neal Richards, een ervaren agent van de Secret Service. De man liet een vrouw en vier kinderen achter. Het was ongetwijfeld een tragedie, een verdrietige zaak enzovoort, maar in elk geval zorgde de Service goed voor de nabestaanden. Neal Richards' gezin zou alle steun krijgen. Het verlies konden ze niet ongedaan maken, maar het was tenminste iets.

Daarna zei de verslaggever dat de FBI geen commentaar had.

Natuurlijk niet, zei King in zichzelf. Ze gaven nooit ergens commentaar op, maar toch zou uiteindelijk iemand zich schijnbaar per ongeluk iets laten ontvallen tegenover iemand die het weer zou doorgeven aan een vriendje bij de *Washington Post* of de *New York Times*, en dan lag het op straat. Over het algemeen waren dergelijke nieuwtjes niet juist, maar het mediamonster had een onstilbare honger naar feiten en geen enkele organisatie, zelfs de FBI niet, kon zich veroorloven het van honger te laten omkomen.

Hij ging rechtop zitten en tuurde naar het beeldscherm. Een vrouw stond dicht bij een groepje mensen op een podium. King had onmiddellijk in de gaten dat dit over de Secret Service ging. Hij kende dit soort mensen goed. De vrouw zag er professioneel uit. Rustig en met de ontspannen waakzaamheid die King zo vertrouwd was. En op haar gezicht stond nóg iets te lezen, al kon hij niet goed zien wat dan wel. Ergens in haar innerlijk brandde een inwendig vuur – dat hadden ze allemaal in meerdere of mindere mate – maar hier zag hij nog iets méér dan dat: subtiele weerspanning wellicht? De Service werkte in alle opzichten samen met de FBI, zei een van de mannen, en er werd natuurlijk ook een intern onderzoek ingesteld. Dat zou worden verricht door de afdeling Inspectie, wist King, want die had hij na de moordaanslag op Ritter zelf ook over zich heen gekregen. Uit al dat bureaucratische gezeur maakte King tussen de regels door op dat de schuldige al was aangewezen en dat haar naam bekendgemaakt zou worden zodra de betrokken partijen het met elkaar eens waren over de draai die ze aan het afschuwelijke nieuws zouden geven. Toen was de persconferentie voorbij. De vrouw liep weg en stapte in een zwarte personenauto. In opdracht van de Service zei ze niets tegen de verslaggevers, zei de commentaarstem, die daar vervolgens behulpzaam aan toevoegde dat ze Michelle Maxwell heette en de leiding had over het detachement dat John Bruno beschermde en was kwijtgeraakt.

Maar waarom lieten ze haar dan voor de pers paraderen? vroeg King zich af. Het was net of ze als een stuk rood vlees voor het hongerige mediamonster heen en weer werd gezwaaid. En vrijwel onmiddellijk beantwoordde hij zijn eigen vraag: om de schuld die straks toegewe-

zen zou worden, alvast van een menselijk gezicht te voorzien. De Service was vaak heel goed in het beschermen van zijn eigen mensen. Agenten die in de fout waren gegaan, kregen over het algemeen administratief verlof en werden daarna ergens anders ingedeeld. In deze zaak zou er echter wel eens sprake kunnen zijn van politieke druk, zodat er dringend koppen moesten rollen. ‘Hier is ze, mensen,’ hadden ze net zo goed kunnen zeggen. ‘Grijp haar maar. Het officiële onderzoek komt nog, maar laat je daar vooral niet door weerhouden.’ En nu begreep King de blik van subtiele weerspanning in de ogen van de vrouw. Ze had heel goed in de gaten wat er aan de hand was. Ze was aanwezig bij haar eigen openbare terechtstelling, en dat beviel haar helemaal niet.

King nam een slokje koffie, knabbelde wat aan een stukje toast, en zei tegen haar en de tv: ‘Nou, je kunt zo nijdig zijn als je maar wilt, Michelle, maar hangen zúl je.’

Daarna verscheen er een foto van Michelle Maxwell op het scherm en werd er wat achtergrondinformatie over de vrouw gegeven. Op de highschool had ze niet alleen met basketbal in de All-American League gespeeld, maar ze was daar ook met hardlopen in uitgekomen. En voor haar studievakken had ze ook nog eens uitstekende cijfers gehaald. Na de highschool was ze in drie jaar afgestudeerd aan Duke University met rechten als hoofdvak. En alsof dat allemaal nog niet gedreven genoeg was, had ze tijdens haar collegetijd haar grote talenten op een andere tak van sport gericht en vervolgens bij de Olympische Spelen een zilveren medaille gewonnen bij het roeien. Een geleerde atlete, wat kon er nou nog inspirerender zijn dan dat, dacht King. Na een jaar als politieagente in haar geboortestaat Tennessee was ze in dienst gekomen bij de Secret Service, waar ze vervolgens met onstuimige energie in een enorm tempo was opgeklommen, zodat ze nu de geweldige status van zondebok mocht genieten. En nog een stoere zondebok ook, dacht King, en hij besefte toen dat het een beetje vreemd was om dat woord voor een vrouw te gebruiken. Maar ze had inderdaad iets mannelijks over zich, en dat kwam door haar krachtige, bijna arrogante manier van lopen, haar indrukwekkend brede schouders – dat zou wel door al dat roeien komen –

en haar wilskrachtige onderkaak, die leek te wijzen op vaak voorkomende, extreme koppigheid. Over vrouwelijke eigenschappen beschikte ze ongetwijfeld ook. Ze was bijna 1 meter 80 lang en hoewel ze ondanks haar brede schouders slank was, beschikte ze ook over subtiele, welgevormde rondingen. Ze had sluijk, zwart haar dat tot aan haar schouders reikte: keurig genoeg om aan de dienstvoorschriften te voldoen, maar toch stijlvol. Haar jukbeenderen waren hoog en krachtig, de ogen groen, stralend en intelligent; duidelijk ogen die niet veel ontgingen. Bij de Secret Service moest je dat soort ogen hebben.

Al met al voldeed ze niet aan het klassieke schoonheidsideaal, maar Michelle was vermoedelijk het meisje dat altijd sneller en slimmer was geweest dan al de jongens. Op de highschool had iedere jongen ongetwijfeld zijn uiterste best gedaan om goede maatjes met haar te worden, en ook wel méér dan dat. Te oordelen naar het uiterlijk van de vrouw betwijfelde hij echter of een van hen daarin was geslaagd op andere voorwaarden dan die van Michelle Maxwell zelf.

Nou, zei hij tegen de vrouw op het beeldscherm, er is ook nog leven na de Secret Service. Al lijkt het misschien onwaarschijnlijk, ook daarbuiten kan een mens toch redelijk gelukkig zijn. Maar vergeten doe je het nooit. Sorry, mevrouw Maxwell. Ook daarover spreek ik uit eigen ervaring.

Hij keek op zijn horloge. Het was tijd om naar zijn echte werk te gaan, om tegen uurtarief testamenten en huurcontracten op te stellen. Lang niet zo opwindend als zijn vroegere werk, maar in dit stadium van zijn leven was King heel erg gericht op sleur en routine. Hij had in zijn leven al meer dan genoeg opwinding gehad.

6

King reed zijn Lexus cabrio met het dak naar beneden de garage uit en ging voor de tweede keer binnen acht uur op weg naar zijn werk. De rit voerde hem over kronkelweggetjes met prachtige vergezichten, en zo nu en dan zag hij in het bos langs de weg ook nog een zeldzaam stuk wild. Er was weinig verkeer, in elk geval voordat hij op de toegangsweg naar de stad kwam, waar het iets drukker was. Zijn kantoor was gevestigd aan Main Street, die terecht zo genoemd werd omdat het de enige straat van enig belang was in heel Wrightsburg, een klein en betrekkelijk jong plaatsje in Virginia, halverwege tussen de veel grotere steden Charlottesville en Lynchburg.

Hij zette de wagen neer op het parkeerterrein achter het witte herenhuis met één bovenverdieping waarin, zoals het uithangbord trots verkondigde, KING & BAXTER, ADVOCATEN EN PROCUREURS gevestigd was. Hij had twee jaar rechten gestudeerd aan de dertig minuten rijden verderop gevestigde University of Virginia voordat hij met zijn studie was gestopt en voor een loopbaan bij de Secret Service had gekozen. Hij had meer avontuur gewild dan een stapel boeken en de socratische methode hem konden bieden. Nou, hij had zijn deel inderdaad wel gehad.

De moordaanslag op Clyde Ritter had veel stof doen opwaaien, en nadat dat was neergedaald had hij de Secret Service verlaten, zijn studie afgemaakt en daarna in zijn eentje een praktijk in Wrightsburg geopend. De praktijk was inmiddels uitgegroeid tot een maatschap met twee advocaten en er begon nu eindelijk eens wat schot in Kings leven te komen. Hij was een vooraanstaand advocaat, die op goede voet stond met veel notabelen in de wijde omgeving. Hij gaf ook veel

terug aan de gemeenschap, zowel als vrijwillige hulpsheriff als op andere manieren. Als een van de meest aantrekkelijke vrijgezellen van de streek wist hij altijd wel iemand te vinden om mee uit te gaan, en als hij daar geen zin in had, kon hij het zich ook veroorloven om rustig thuis te blijven. Hij beschikte over een brede vriendenkring, al zaten daar weinig echte intimi bij. Hij hield van zijn werk, genoot van zijn vrije tijd en liet zich niet vaak uit zijn evenwicht brengen. Zijn leven marcheerde voort in een zorgvuldig opgebouwd, onspectaculair ritme, en dat beviel hem uitstekend.

Toen hij uitstapte, zag hij een vrouw staan en even dacht hij erover om snel weer in te stappen, maar ze had hem al gezien en kwam haastig naar hem toe gelopen.

‘Hallo, Susan,’ zei hij en hij pakte zijn koffertje van de passagiersstoel.

‘Je ziet er moe uit,’ zei ze. ‘Ik snap niet hoe je dat volhoudt.’

‘Wat?’

‘Overdag druk in de weer als advocaat, en ’s nachts als politieman.’

‘Vrijwillige hulpsheriff, Susan, en niet meer dan één nacht per week. Eigenlijk was het meest opwindende wat me gisteravond is overkomen dat ik moest uitwijken voor een opossum.’

‘Ik durf te wedden dat je toen je bij de Secret Service zat dagen achter elkaar niet sliep. Opwindend, maar ook wel heel uitputtend.’

‘Niet echt,’ zei hij en hij zette koers naar zijn kantoor. Ze liep achter hem aan.

Susan Whitehead was begin veertig, gescheiden, aantrekkelijk, rijk en ze was er kennelijk absoluut op gebeten om hem tot haar vierde echtgenoot te maken. King had haar laatste scheiding afgehandeld en wist uit ervaring hoe groot het aantal onverdraaglijk irritante eigenaardigheden was waarover de vrouw beschikte, en hoe haatdragend ze kon zijn. Hij stond dan ook helemaal aan de kant van haar arme echtgenoot nummer drie. Dat was een timide, teruggetrokken man, die zich zo had laten vermorzelen onder de ijzeren vuist van zijn vrouw, dat hij uiteindelijk naar Las Vegas was gevlucht en zich daar vier dagen lang te buiten was gegaan aan drank, gokken en seks. En dat was het begin van het einde geweest. De man was nu armer, maar

ongetwijfeld een stuk gelukkiger en King was beslist niet van plan om zijn plaats in te nemen.

‘Zaterdag geef ik een feestje en ik hoop dat jij ook kunt komen.’

In gedachten keek hij even in zijn agenda, zag dat hij de zaterdagavond nog vrij had, en zei zonder ook maar even te aarzelen: ‘Het spijt me, maar ik heb al andere plannen. In elk geval bedankt, hè? Misschien een andere keer.’

‘Je hebt wel véél plannen, Sean,’ zei ze gemaakt schuchter. ‘Ik hoop echt dat ik daar ook ooit eens deel van kan uitmaken.’

‘Susan, het is niet goed voor een advocaat en zijn cliënte om te nauw bij elkaar betrokken te raken.’

‘Maar ik ben toch geen cliënte meer?’

‘Toch is het geen goed idee, neem dat nou maar van me aan.’ Hij kwam bij de voordeur en maakte die open, voordat hij eraan toevoegde: ‘Fijne dag verder.’ Hij ging naar binnen en hoopte maar dat ze niet achter hem aan zou komen. In de foyer bleef hij een paar seconden staan wachten. Toen bleek dat ze niet op hoge poten achter hem aan kwam, slaakte hij een zucht van opluchting en liep de trap op naar zijn kantoor. Hij was bijna altijd de eerste die binnenkwam. Zijn partner, Phil Baxter, hield zich bezig met de procesvoering, terwijl King alle andere zaken afhandelde: de testamenten, de regelingen voor het beheer van allerlei gelden en onroerend goed, verschillende zakelijke transacties... kortom, de vaste geldmakers. Er was een hoop rijkdom verborgen in veel stille hoeken en gaten in en om Wrightsburg. Filmsterren, grote zakenlieden, schrijvers en andere rijkelui hadden zich hier gevestigd. Ze waardeerden deze omgeving vanwege haar natuurschoon, rust en privacy, en vanwege de vele plaatselijke voorzieningen voor rijke mensen, in de vorm van goede winkels en restaurants, een bloeiend cultureel leven en een eindje verderop in Charlottesville een universiteit van wereldklasse.

Phil was niet iemand die vroeg opstond, en de rechtbank ging pas om tien uur open, maar hij werkte altijd heel lang door. Daarin was hij Kings tegenpool. Om een uur of vijf, als Baxter nog zat te ploeteren op kantoor, was King meestal alweer thuis, om daar wat te knutselen in zijn werkplaats, of te vissen, of een eindje te varen op het meer

waar zijn huis aan stond. De twee advocaten vulden elkaar dan ook goed aan.

Hij deed de deur open en ging naar binnen. De receptioniste, die ook als secretaresse fungeerde, zou er waarschijnlijk ook nog niet zijn. Susan Whitehead had hem vermoedelijk opgewacht.

De stoel die op zijn zijkant lag, viel hem meteen op. Vervolgens zag hij dat de spullen die op het bureau van de receptioniste hoorden te staan nu over de vloer verspreid lagen. Automatisch bracht hij zijn hand naar het pistool in zijn holster, maar hij had geen holster meer, en al evenmin een pistool. Het enige wapen dat hij bij zich had, was een in scherpe bewoordingen gesteld codicil bij een testament, maar daarmee vielen alleen toekomstige erfgenamen te intimideren. Hij pakte een zwaar presse-papier van de vloer en keek om zich heen. Wat hij zag, deed hem verstarren.

Er lag bloed op de vloer bij de deur naar Baxters kantoor. Hij stapte naar voren en bracht de presse-papier omhoog terwijl hij met zijn andere hand zijn mobieltje uit zijn zak trok, het alarmnummer intoetste en zachtjes maar duidelijk iets tegen de meldkamer zei. Hij bracht zijn hand naar de deurknop, bedacht zich en haalde een zakdoek uit zijn zak om de eventuele vingerafdrukken niet uit te wissen. Terwijl hij langzaam de deur opentrok, voelde hij hoe zijn spieren zich spannen voor het geval hij werd aangevallen, en dat terwijl zijn intuïtie hem zei dat de kamer leeg was. Hij keek de donkere kamer binnen en duwde met zijn elleboog op de lichtknop.

Het lijk lag op zijn zij, recht voor King; er zat één enkele schotwond in de borst en de kogel had het lichaam door de rug weer verlaten. Het was Phil Baxter niet. Het was iemand anders, maar wel iemand die hij kende. En het feit dat diegene een gewelddadige dood was gestorven, zou in één klap een einde maken aan Sean Kings vredige bestaan.

Hij blies zijn ingehouden adem uit toen dit alles hem in één verblindende flits duidelijk werd. 'Daar gaan we weer,' mompelde hij.

7

De man zat in zijn Buick toe te kijken hoe de politieauto's tot stilstand kwamen voor Kings kantoor en de geüniformeerde agenten naar binnen holden. Zijn uiterlijk was sterk veranderd vanaf het moment waarop hij in zijn rol als oude man een stukje hout had zitten snijden voor het uitvaartcentrum. Het pak dat hij die dag had gedragen, was hem twee maten te groot, zodat hij er klein en uitgemergeld had uitgezien; de vuile tanden, de bakkebaarden, de heupflacon met zelfgestookte whisky, het houtsnijden en de dot pruimtabak in zijn wang waren erop gericht om de aandacht te trekken. Een waarnemer zou er een onuitwisbare indruk aan overhouden van wie en wat hij was. Die indruk zou volstrekt onjuist zijn. En daar was het hem om begonnen. Hij was nu misschien wel een jaar of dertig jonger dan de vorige keer. Net als King had hij zichzelf tot een heel ander mens weten te maken. Hij kauwde op een met boter besmeerde bagel, nam een slokje zwarte koffie en dacht rustig na over de manier waarop King gereageerd zou hebben toen hij dat lijk in zijn kantoor had aangetroffen: aanvankelijk geschrokken en daarna misschien boos, maar niet verbaasd. Nee, als hij er eens goed over nadacht, kwam hij tot de conclusie dat King vermoedelijk niet echt verbaasd was geweest.

Terwijl hij dat even liet bezinken, zette hij de radio aan, die altijd op de lokale nieuwszender stond afgestemd, en kreeg het journaal van acht uur, dat begon met de ontvoering van John Bruno, het belangrijkste nieuwsitem voor zo'n beetje elk tv-journaal in heel Amerika. In de strijd om de aandacht van het publiek had de zaak-Bruno zelfs het Midden-Oosten en het American football van de troon gestoten, al was het dan maar voor even.

Terwijl hij zat te luisteren, likte de man wat boter en sesamzaad van zijn vingers. Het bericht had te maken met Michelle Maxwell, de leider van het Secret Service-detachement. Ze was inmiddels officieel met administratief verlof gestuurd, en hij wist dat zo'n bericht betekende dat ze al met één voet in haar professionele graf stond.

De vrouw was dus buitenspel gezet, in elk geval officieel. Maar officieus? Dat was de reden waarom hij Maxwells gelaatstrekken zo zorgvuldig in zich had opgenomen toen ze die dag langskwam. Het was niet uitgesloten dat hij ooit weer eens tegenover haar zou komen te staan. Hij kende haar achtergrond al, maar hoe meer informatie hoe beter. Ze was een vrouw die óf thuis zou gaan zitten kniezen tot ze verbitterd was geraakt, óf zou besluiten risico's te nemen en in de aanval te gaan. Op basis van het weinige wat hij van haar had gezien, leek die tweede mogelijkheid hem de waarschijnlijkste.

Hij richtte zijn aandacht weer op het tafereel dat zich nu voor hem afspeelde. Terwijl er nog een politiewagen het parkeerterreintje op draaide, met een onderzoekswagen van het gerechtelijk lab erachter, liepen enkele stedelingen die net op hun werk kwamen of hun winkel aan het openen waren, aarzelend naar het advocatenkantoor toe. Voor zo'n respectabele metropolis als Wrightsburg was dit duidelijk iets nieuws. De mannen in uniform leken nauwelijks te weten wat hen nu te doen stond. Voor de man die aan zijn bagel zat te knabbelen was dit allemaal uiterst bemoedigend. Hij had hier zo lang op gewacht dat hij nu van plan was om er volop van te genieten. En er was nog zoveel meer op komst.

Daar zag hij die vrouw weer voor het kantoor staan. Hij had Susan Whitehead al gezien toen ze King daarnet had aangesproken. Een vriendinnetje? Te oordelen naar het gesprek waarvan hij zojuist getuige was geweest vermoedelijk eerder iemand die graag zijn minnares wilde worden. Hij tilde zijn camera op en nam een paar foto's van haar. Daarna bleef hij nog een tijdje zitten om te zien of King een luchtje kwam scheppen, maar hij verwachtte eigenlijk niet dat het daarvan zou komen. Als hulpsheriff had King tijdens zijn surveillances al een flinke afstand afgelegd. Er waren zoveel achterafweggetjes die je toch even af moest rijden. Eenzame weggetjes ook. Er kon je

daar echt van alles gebeuren. Wie weet wat er in de bossen op je lag te loeren? Maar waar was je vandaag de dag eigenlijk nog wél veilig? In een plastic zakje met ritssluiting dat in de kofferbak lag, bevond zich een zeer speciaal artikel, dat naar een zeer speciale plek moest worden gebracht. En dit was hét moment om dat te doen.

Nadat hij de restanten van zijn ontbijt in een vuilnisbak op het trottoir had gesmeten, zette hij de roestige Buick in zijn eerste versnelling en reed met rammelende uitlaat weg. Terwijl hij door de straat reed, wierp hij één keer een zijdelingse blik op Kings kantoor en stak spottend zijn duim omhoog. Toen hij langs Susan Whitehead kwam, die naar Kings kantoor stond te staren, dacht hij: misschien zie ik jou ook nog wel eens. Binnenkort.

De Buick verdween uit het zicht en liet een zwaar aangeslagen Wrightsburg achter.

De eerste ronde was nu officieel ten einde. Hij kon nauwelijks wachten op het begin van de tweede.